

עורך:
ברקאי אפרתי.

ללים

עליון קבוץ סעד

ז' ניסן תשפ"ה | פרשת ויקרא | 05.04.25 | גליון מס' 3388

ישראל במלחמה - גיליון 74

יחיאל מוהר מזמין כל הורה להקריא לילדיו ואולי גם לעצמו את הבלדה, להיות אנחנו ולאהוב את מי ואת מה שאנחנו. הזהות וההתפתחות האישית הן תמידיות, ואולי המסר בסוף השיר יעזור לנו. אולי.

קובי אפרהט

נשיר לכם ניגון ישן, ניגון ישן על מעיין, על מעיין שובב. מימיו היו צלולים צלולים, גליו היו כחולים כחולים, מעל לחול זהב.

היה נוצץ באביבים, היה נושק אבי אבים, חוצה שדות דגן. היה מרווה נודד עיף, ולאילן המתכופף, את חיותו נתן.

אבל בעומק נשמתו המה המה, וערגתו שפך לסהר וחמה - ישאף לנעלם ולחלום יכמה, ולא ידע אל מה (אל מה).

אך יום אחד רוטט מאוד, ביקש מאל הנהרות: עשני נא גדול. רוצה אני אשד להיות, רוצה אני לזרום, לגאות, בפרא המחול.

שואף אני הרחק לנודד, בעוז לניע טחנות, לשאת גשרי זהב. שואף אני להיות עמוק, עד חקר אין ועד בלי חוק, עם אניות על גב.

וכך בעומק נשמתו....

שמע האל למעיין, וכל מבוקשו נתן, ויוליכו לים. הים בקצף הלבן, בלע את שיר המעיין, וגורלו נחתם.

הים גדול. מבוע קט, מתקו נמלח, שירו אבד, לא עוד ירווה נודד. ורק דייג אחד קטן, שמע את בכי המעיין, אשר ביקש לצאת.

ושוב בעומק נשמתו....

בלדה על מעיין וים / יחיאל מוהר

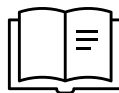
מעבר לשער חדש:

21:00

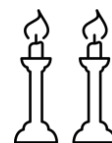
צאת שבת:

19:38

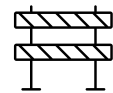
תהילים לנשים:

חגית בלומנטל

הדלקת נרות:

18:42

מעבר לשער ישן:

17:30

דבר תורה / רוצי 13

חומש ויקרא שנתחיל לקרוא השבת הוא החומש שנתפס כ"חומש הקורבנות". אבל למרות שזה נשמע משעמם ומתיש או חומש למי שאוהב להתעסק בהלכות פרטניות של דברים שרחוקים מאיתנו מאוד, אני מציע שנסתכל ברמזים העדינים והיפהפיים שמאחורי תילי תילים של פרטי קורבנות.

וככה מתחילה פרשתנו/חומשנו :

וַיִּקְרָא, אֶל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל; וַיְדַבֵּר ה' אֲלֵיוֹ, מֵאֹהֶל מוֹעֵד לֵאמֹר.

דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם: אָדָם כִּי-יִקְרִיב בְּכֶם קָרְבָן, לַה'--בֵּין-הַבְּהֵמָה, בֵּין-

הַבְּקָר וּבֵין-הַצֹּאן, תִּקְרִיבוּ, אֶת-קָרְבָנְכֶם

מבחן רש"י, שמתם למשהו מוזר בפסוקים?

הרב הירש שם לב, והוא גם מסביר מה לדעתו פשר הרמז העדין הזה שהתורה מניחה לנו כאן :
 "אם פירוש הפסוק היה רק לפי מובנו הפשוט, היה די לומר בפשטות: "כי תקריבו קרבן לה' בקר וצאן תקריבוהו"..."

אך הכתוב איננו אומר כן. אלא הנושא, שכבר נרמז בתיבות "בני ישראל", הורחב תחילה על ידי כלל: "אדם", ולאחר מכן מועטה משמעותו על ידי פרט: "מכס"..."

תחילה, הרחיב הכתוב את הנושא "בני ישראל" על ידי לשון כוללת: "אדם". כך שבעצם תחילתן של מצוות הקרבנות, פותח הכתוב שער לכל אדם, יהיה מי שיהיה – ולא רק לאנשים מישראל. כל אדם זכאי להקריב קרבן במקדש...

גם רש"י מפרש את תיבת "אדם" כאן במובנה הרחב – הווי אומר לרבות כל בני המין האנושי ולא רק ישראל"

רמז קטן, עדין, שלא בטוח שמנו לב אליו בכלל, מציב כאן בסיס לאוניברסליות של התורה. ואכן, גם בתורה שבעל פה, המשנה, אפשר לראות מסר דומה (מסכת אבות ג', י"ד):

"חָבִיב אָדָם שֶׁנִּבְרָא בְּצֶלֶם. חֶבֶה יִתְּרָה נֹדַעַת לוֹ שֶׁנִּבְרָא בְּצֶלֶם, שֶׁנֶּאֱמַר: כִּי בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם"

הנביאים, שמו גם הם דגש על המסר הכלל האנושי הזה:

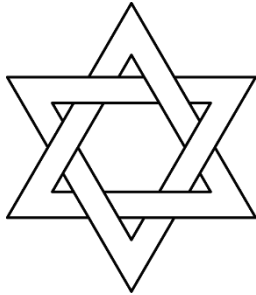
"וַיְהִי בְּאוֹתֵיךְ אֱלֹהִים קִדְּשֵׁי וְשִׁמְחֵתִים בְּבֵית תְּפִלָּתִי עֹלְתֵיךְ וְזִבְחֵיךְ לְרָצוֹן עַל-מִזְבְּחִי כִּי בֵיתִי בֵּית-תְּפִלָּה וְקָרָא לְכָל-הָעַמִּים"

בית המקדש/המשכן ועבודת הקורבנות הן לא נחלת נם ישראל בלבד. ויותר מזה, הבסיס המוסרי, הערכי והתיאולוגי הוא לא עבור "עם לבדד ישכון". אנחנו אמנם לא דת מסיונרית, אבל כן יש לנו מה להגיד לעולם והמסר הזה הוא כלל אנושי. בדיוק הפוך מהראיה הגזענית שמנסים לשוות, היהדות מזמינה את כולם, את כל העמים, כל האנושות וכל בני אדם וחוה, כולם צלם אלוהים, כולם חביבים, ולכולם יש חלק כל אחד וייעודו, משימתו ואחריותו כלפי העולם.

בת life

לוח זמנים – ימי החול:

05:26–05:35	זמן טלית ותפילין
06:00	שחרית א'
06:45	שחרית ב'
08:05	שחרית בבית הספר
09:31–09:35	סוף זמן קריאת שמע
18:50	מנחה וערבית
19:07–19:03	שקיעה
20:10	ערבית
21:00	ערבית ב' (שקד ג)

לוח זמנים – שבת פרשת ויקרא:

18:42	הדלקת נרות
14:00	מנחה
18:52	מנחה, קבלת שבת וערבית
הרב ארי סט	הלכה אקטואלית
06:45	שחרית א'
08:00	שחרית עדות המזרח
08:30	שחרית ב'
	תפילת ילדים
שרית ברזילי	שיעור פ"ש:
13:30	מנחה א'
14:00	מנחה (בבית שנוף)
17:20	תהילים לילדים <u>אפרת ביליה</u>
17:30	מנחה עדות המזרח
17:30	תהילים לנשים <u>חגית בלומנטל</u>
17:40	מנחה ב'
18:00	דרשת שבת הגדול
19:38	צאת השבת

פינת החטופים והנעדרים

מקסים הרקין

בן 36, טירת הכרמל

מקסים נחטף מהמסיבה ברעים. הוא גר בטירת הכרמל עם אם חד הורית ואח צעיר בן 11, מתפקד כאב המשפחה, והוא בעצמו אב לילדה בת 3. הוא הגיע למסיבה במקרה לאחר שנענה להצעה ספונטנית של חבריו. תכנן להגיע לשעות בודדות ולחזור הביתה. כשהמטח הראשון החל, הוא שלח לאמו הודעה: "אמא הכל בסדר, אני חוזר הביתה לאט לאט". כמה דק אח"כ כתב, "אמא אני אוהב אותך". מאז לא שמעה ממנו.

אמו מתארת בחור נהדר, אחד שדואג לכולם – "מקסים הוא הגב שלנו, העוגן שלנו. אני ואחיו חיים בביתו והוא עוזר לנו להתפרנס. הוא כל עולמי. היו לו הרבה חלומות, הוא למד ועבד בזמן שדאג לי ולאחיו."

בתפילה שישונו הביתה במהרה

ניסן ופסח *le* חירות.

"אין קורין גאולה אלא ליציאה מאפלה לאורה. זה שלא ידע טעם שיעבוד מעולם, אינו טועם טעם של גאולה, ועיקרה של גאולה – החירות הבאה מתוך השיעבוד גופו" [ספר התודעה]. החירות היא אחד המוטיבים העיקריים בסיפור יציאת מצרים ובחג הפסח כולו. "...הוא מספר לנו איך עדת עבדים הדומה לכל עדת עבדים אחרת מצאה את דרכה אל החופש מהאימפריה הגדולה והאיתנה ביותר בזמנה, ובעצם בכל הזמנים" [הרב יונתן זקס, מועדים לשיחה, פסח]. הרב זקס מוסיף ואומר כי כוחה של אומה תלוי בין היתר ב"ענווה בפני אלוהי הבריאה והכרה בקדושתם חסרת הפשרות של חיי האדם שאלוהים ברא בצלמו – אפילו חייו של עבד או של ילד שעוד איננו יודע לשאול. פסח הוא ביקורת מתמדת על הכוח שבני אדם מפעילים לניצול ולגימוד של בני אדם אחרים" [שם]. הרב יוסף דוב הלוי סולובייצ'יק מסכים עם דברים אלה ואומר כי "אין להתייחס אל שום חוויה כאל חוויה מטהרת ומזקקת אם היא גוזלת מהאדם את כבודו, המתבטא בחופש שהוא נהנה ממנו" [זמן חירותנו].

בתוך חירותו של עם מצוייה גם חירות הפרטים בו, שבלעדיה לחירות העם אין לדעתי כל משמעות. הפילוסוף פרופ. יעקב גולומב מגדיר כי "החירות היא הגדרה עצמית, בה העקרונות והקריטריונים למעשינו נוצרים בתוכנו, ואינם נגזרים ממקור חיצוני לנו" [בתוך ספרי מהעולם הפנימי]. משמעות החירות היא הורדת ההשפעות החיצוניות על האדם, כדי לאפשר לו בחירה אישית ומלאה. כל המעשים שאנו מעוניינים לעשותם, אמורים להיווצר מתוך עקרונות שונים הבאים מתוכנו, ללא כל השפעה חיצונית, שכן ברור כי אם אנו עושים מעשינו, חושבים מחשבותינו, לפי שנקבע לנו מבחוץ, אנו חדלים להיות עצמנו ומתחילים להיות בבואה של אותו חוץ היוצר התנהגויותינו, בין אם זו החברה, או עולם הפירסום המושכנו כל כך, או התקשורת המשפיעה או התנהגות קיבוצית זו או אחרת. אנו חדלים להיות בעלי עצמי [self] אמיתי ואותנטי ומאבדים את מקוריותנו, ואנחנו הופכים בכך למעשה לעבדים. "גדולתו של אדם" אומר הרב סולובייצ'יק, "כבודו וכוחו היצירתיים שלו – מתבטאים בחופש הרצון שלו וביכולתו לבחור. בפני העבד לעולם אין ניצבות שתי חלופות. הוא איננו צריך להחליט..." "אין לו אמון בעצמו, והוא איננו מסוגל מבחינה פסיכולוגית להתמודד עם מצבים משתנים..." על כן הוא נוטה לראות דברים באופן שיתאימו לו ולא כדרך שהם באמת" [זמן חירותנו]. לכן גם גורס הרב כי זו אחת הסיבות שבגינה התורה איננה בוטחת בעבד. האם כך אנו חפצים להיות? האם אנו מעדיפים לוותר על העצמי האמיתי שלנו ולהיות בבואת האחר? מסתבר כי רבים מאיתנו אכן מעדיפים זאת. הפסיכיאטר פרופ. ארווין יאלום מחשיב חרדת החירות כאחת מארבע החרדות הבסיסיות של האדם; אך זוהי החרדה היחידה שהיא דו כיוונית: ישנם החרדים מאובדן החירות, וישנם החרדים דווקא מקיומה של החירות, שכן החירות צופנת בחובה אימה גדולה יותר מרודנות [טיפול קבוצתי תאוריה ומעשה]. רבים מאיתנו מעדיפים את הרדידות, הפסיביות, ההימנעות, על פני החירות התובענית והבחירה שלעיתים מקשות על חיינו, ולכן כשהם נתקלים ביכולתם להיות בעלי חירות, הם נתקפים חרדה. עם זאת, בחירות יש עוצמה אדירה, והראה פרופ. ויקטור פראנקל כי החירות הרוחנית, הנשארת ברשותו של אדם תמיד, מקנה משמעות ותכלית לחיים [האדם מחפש משמעות, מבוא ללוגותרפיה].

למרות שאנו חיים בתקופה בה מאדירים האינדיבידואליזם, למרות שחברות רבות חרתו על דגלן חופש הפרט וחירותו, קיימות מגבלות רבות בחברה המודרנית, המסכנות חירותו של אדם: הטכנולוגיה, הרדיפה החומרית, תאוות הפירסום, הרשתות החברתיות, הרדידות הפושה בחברה, אלה יוצרות כולן דחיפה למוגדר בסוציולוגיה כהתנהגות קיבוצית, ליצירת קונפורמיות ועמידה מוחלטת במאפייני המקובלות החברתית, תוך לעיתים אף מחיקת העצמי האמיתי. גורס הרב יוסף דוב הלוי סולובייצ'יק, כי "האדם של ימינו הוא יצור שאיננו חופשי משום שהוא חסר ביטחון; הוא כרוך ברגע ההווה, ולעולם איננו יודע אם תנחת עליו מכה בשנייה שתבוא. לאמיתו של דבר, ככל שהאדם הוא רב כוח יותר, כך הוא אף מוגבל יותר..." "האדם הוא חיה חברתית ודעת הקהל חשובה לו. האדם המודרני עושה כל שביכולתו כדי למצוא חן בעיני הציבור. גם אלו שהם אנשים חופשיים מבחינה

משפטית, אלה שאינם עבדים, כבולים בידי בטבע והחברה, ובידי פחדים מבעיתים, אמונות טפלות ודעות קדומות" [זמן חירותנו].

כשמגיע חודש ניסן ועימו פסח, מן הראוי שיבדוק כל אדם ואדם מצב חירותו. האם הוא באמת חירות? האם הוא משועבד לחיים המודרניים אף בלי לשים לב לכך? החיים זורמים בשצף קצף, יום רודף יום ואנו רודפים ורדופים כאחד, ואין סיפק בידינו לבדוק חירותנו ולוודא שהיא אכן קיימת. אנו נשאבים לתוך חורים שחורים של היעדר שליטה על חיינו, היגררות, התנהגות ריאקטיבית, תגובתית, ללא שאנו מודעים לכך. רצוי מאוד שנוודא ונבדוק חירותנו האישית, נבדוק חיינו לפי העצמי האמיתי שלנו, לפני שנתעורר בהפתעה מאוחר בחיינו ונשאל בפחד ובצער "של מי החיים האלה? אלה לא החיים שרציתי." הרב סולובייצ'יק מסביר את שרבים שאינם חוגגים במהות האמונה אינם מבינים, שע"י קבלת עול מלכות שמים, הגורמת לוותר מסויים על חירות, אנו משיגים רמה גבוהה יותר של חירות, שאם לא כך, "היינו נתונים בשנית בשיעבוד. במקום שיעבוד לפרעה, היה זה שיעבוד לחששותינו, לפחדינו המבעיתים, לטבע, לחברה, לסיסמאות. בפסח אנו חוגגים את חירותנו" [שם]. אין לנו אלא לחפש ולקבל האתגר הנפלא שבחיי חירות, לעם כולו, למדינה ולפרטים המרכיבים אותם, לאמץ חיים אמיתיים, שלנו, שראוי לחיותם.

בעת כתיבת שורות אלה, עדיין נמקים בשבי החמאס חטופי עמנו החיים חיים ללא חירות פיזית ונפשית. אומנם, כפי ששמענו מהשבים מהשבי, ששרדו, לא ניתן לכלוא הרוח האנושית, וגם בתנאי השבי הקשים שמרו החטופים על חירות הנפש ואמונה, רוח האדם והרוח היהודית והישראלית. ברם, עלינו לשאת קול זעקה ותפילה, תחנונים ובקשות, שיחזירם הקב"ה אלינו לאלתר, את החיים לחיי חירות בארצנו הנפלאה, וכן את אלה שחירותם בעולם הזה נשללה לעד.

אפי כספי (אאא fe קאה כספי יניב)

לזכר הוריי, רחל ואלחנן, שנולדו בארץ בימי הטורקים, גדלו בה בתקופת השילטון הבריטי, וחיו חיי חירות במדינת ישראל שאותה לא עזבו מימיהם.

פינת מועדון +60

פעילות עם חדוה

יום רביעי י"א ניסן 8.4,
בשעה 17:30
נקיים ערב משחקים.

ארוחת בוקר

יום שני ט' ניסן 7.4 בשעה 8:30
תתקיים ארוחת הבוקר שלנו.
נארח את הרב ארי לשיעור
הכנה לכבוד חג הפסח.

טיול בחוה"מ פסח

יתקיים ביום שלישי י"ז ניסן 15.4.
טיול אביב בשדה ניצן, בשביל
הסלט וסיור בנחל עוז.
לפרטים ורישום ניתן לפנות
למיכל אחיטוב ושגית דניאלי

מוזמנים
בשמחה!
♥♥♥

בחוה"מ פסח
מועדון הותיקים
יהיה סגור.

חכ הפסח חכ החירות [?]

לאחרונה. בשיחה עם ידידים יקרים שלנו, שדעותיהם שונות משלי 'בעניינים מדיניים', עלה עניין החטופים. אותם חברים לא ידעו כלל על הראיון שהעניקו אלי שרעבי וגדי מוזס לאילנה דיין. "אנחנו רואים רק ערוץ 14" הסבירו. כן, אני יודעת. החלטנו לא להכניס לעלון פוליטיקה. איני מפרה את התקנה בדברים להלן, רק מציינת את המחוייבות להחשף למידע.

בעת כתיבת שורות אלו, אני שומעת כי אלי שרעבי, קיט סיגל וטל שהם התראיינו גם לתוכנית '60 דקות' ששודרה ברשת CBS האמריקאית, בה סיפרו פרטים נוראיים על תנאי השבי: חוסר במי שתייה, רעב, עינויים, השפלה, עינוי שבויים אחרים לנגד עיניהם ועוד. **אותם שורדים המגיעים לתיקשורת, רואים שליחות, מחוייבות ודחיפות בפעילות להצלת חיי אדם. הם נכונים לעשות מעל ומעבר, לשחרור החטופים שנותרו מאחור.**

כל עוד מצויים שבויים ישראלים בעזה- חובה עלינו להקשיב לעדותם על תקופת השבי, להבין את הסיוט בו הם מצויים, את סכנת החיים היומיומית ואת ההתעללות הפיזית והנפשית ששוביהם נוהגים בהם [כבר נכחנו למה הם מסוגלים...]. פיסות מידע אלו- חובה שיהיו במחשבותינו כאשר אנו מגבשים דעה או גישה לגבי המתרחש בארצנו. וכן רצוי מאד שנדמיין כי בן משפחה שלנו, חס ושלום, מצוי שם- עת אנו נוקטים עמדה.

רבים מגיעים במוצאי שבתות לצומת שער הנגב לתמוך בקרובי החטופים שחלקם מנחל עוז וכפר עזה, שכנינו הקרובים. מיעוטם אף מתומכי הקואליציה [אני חושבת...]. אך הם באים לתמוך ולחזק את המשפחות. אשתו של עומרי מירן החטוף, לישי מנחל עוז- כבר נשאה דברים מספר פעמים ובכל פעם היא פונה לקהל הניצב מולה ומעבירה מסר כי בעומדנו במקום זה- אנו מחזקים אותה מאד.

אלי שרעבי וגדי מוזס- הרשימו מאד בראיון החשוף שנתנו לאילנה דיין. אנשים אצילים אמיצים ונבונים שכל אחד מאיתנו יכול לקבל מהם השראה לעיצוב אישיותו הוא. ותודה למיכל שדואגת להזכיר לנו את השבויים כל שבוע, אבל זו תזכורת למה שהיו בעבר, כיצד ננכיח את אשר קורה איתם היום?

אנו מצווים שלא להתעלם משור או חמור בכורעם תחת משאם אז מבני אנוש, בני עמנו- קל וחומר, ויתרה מכך, מוטלת עלינו החובה לגאול אותם ממציאות שכל הנראה נוראית אף מעבדות מצרים. שורדי השבי אם ישרדו, לא יזכרו קישואים ואבטיחים מימי שביים. האם לא לעת הזו הגענו למלכות? החובה לזכור כי עבדים היינו לפרעה במצרים- מוטלת עלינו בימים אלה- כעם חופשי בארצו שבניו מצויים בצרה ובשבייה.

בתפילה לשובם טרם חג החירות.

דליה כרמי

נחיה ונתנאים

מבקש לשתף שהשבוע מכינת יונתן על שתי שלוחותיה בעלומים ובסעד השתתפו בעצרת שארגנה תנועת "המילואימניקים" בקריאה לשוויון בנטל השירות הצבאי.

העצרת הייתה א-פוליטית וכל הדוברים בה עסקו רק בנושא השוויון בנטל.

כמכינה ראינו חשיבות רבה שהחניכים שלנו ישתתפו בעצרת כמי שהולכים לשאת בנטל בעוד כמה חודשים. חשוב לציין שזו השנה השלישית שבה החניכים (הבנים) של המכינה נוסעים פעם בשבוע לנתיבות לחברותא קבועה עם חרדים ושמעבר ללימוד נוצר גם קשר חברי ומשוחחים גם על נושא הגיוס, כך שאני מלא תקווה שאנחנו מצליחים להעביר לחניכים מסר מורכב של אהבת הציבור החרדי והשיתוף התורני שלנו עם ציבור זה מחד והרצון לשוויון בנטל מאידך.

בברכת חג שמח לכל תושבי סעד.

דני ושלוחת סעד

צדכונ'י וצדת קליטה

קהילת סעד שבת שלום, לפני כחודשיים נבחרו 5 חברים חדשים לוועדת קליטה ו 5 חברים שהיו בוועדה הקודמת ממשיכים בתפקידם לקדנציה נוספת.

חברי הוועדה החדשים: עידית לנדאו, בני אורן, שחר דומיניץ, יאיר אריאל ואליאב לזר.

חברי הוועדה הותיקים: עדי סאסי, חגית קאופמן, חיים לנדסמן, עדי לוי ועדו אורלוב.

מאז נבחרו חברי הוועדה החדשה, נפגשנו ל – 3 ישיבות עבודה ובקרוב נחזיר את פעילות הקליטה לשגרה אחרי שנה וחצי מורכבות מאוד, בהן פעילות הקליטה היתה מצומצמת.

אי"ה, בתאריך ל' ניסן (28.4) נקיים ערב ראשון של הוועדה החדשה עם משפחות הנקלטים.

בשבוע שעבר נפרדנו מחברי הוועדה שסיימו את תפקידם בוועדה לאחר שנים של עשייה ותרומה משמעותית. החברים שסיימו: **רותי שליון, מתניה רפל, מתוקה לייכטר ונעמי רסיסטל**. אני מבקש להביע בפני חברי הוועדה שסיימו, תודה והערכה רבה על עשייתם, על שעות של ישיבות, ראיונות ופגישות, על רגישות, על שליחות ועל תרומה לתהליכי הקליטה ולעיצובה של קהילת סעד בשנים הקרובות.

הוועדה מלווה ותמשיך ללוות את המשפחות שבתהליך הקליטה, את אלו הגרים בקיבוץ וגם את המשפחות שבשלב זה עדיין גרות מחוץ לקיבוץ. אנו מלווים את המשפחות במפגשים בנוגע לבנייה ב'ארץ הצבי' ומחויבים לסייע להם בקבלת תשובות שלהן השפעה משמעותית על עתידן בקיבוץ. נקיים פגישות הכנה לקראת העלייה לחברות בקיץ הקרוב למשפחות הרלוונטיות ובמקביל אנו כבר בשלבים מתקדמים עם משפחות נוספות לקראת כניסה לתהליך הקליטה בקיץ 2025

סוגיות ונושאים משמעותיים בתחום הקליטה, אמורים להגיע לשיח קהילתי בזמן הקרוב כדי להחליט יחד כקהילה על אופי הקליטה, היקף הקליטה ועוד נושאים שלהם השפעה על עתידנו כאן בקיבוץ סעד. אני מזמין את כל מי שיש לו הצעות, רעיונות או שאלות בנושא הקליטה, לפנות אלי ולשאר חברי הוועדה.

צדו אורלוב בעט חברי וצדת קליטה

הוצאה מלפני א"ע

שלום לכולם, אני שמחה לבשר כי לאחר מאמצים, הצלחנו לגייס מנהלת חדשה לגיל הרך – אושרית ארובס מכפר מימון. אושרית תיכנס לתפקידה לאחר חופשת הפסח. נאחל לה הצלחה רבה בתפקידה החדש. זוהי הזדמנות להודות מקרב לב למילכה כהן, שבנוסף לתפקידה כמנהלת החינוך החברתי, נענתה לבקשתנו ושימשה כממלאת מקום מנהלת הגיל הרך עד למציאת מחליפה. תודה רבה, מילכה, על מסירותך, תרומתך והשקעתך הרבה.

ברצוני לעדכן כי במהלך חודש אפריל אהיה בחופשה ולא אמצא בעבודה.

בנוסף, פרסמתי קול קורא בקהילנט לניהול אשכול מרחב הציבורי. את קורות החיים יש להעביר למייל smazkir@kv-saad.org.il

שיהיה חג מלא בחירות, התחדשות ושמחה, עם שולחן חג חם ולב פתוח. חג אביב שמח לכולם!

ליףק ויאדזר

אקאי אןא

פִּינַת הַפְּרָדוֹן – אַחִיּוֹת רַחֲמַנִּיּוֹת

בשנות התשעים, אחרי שישבו "שבע נקיים", הוחלט לבנות בסעד, כיאה לשמה בית סיעודי, וגם שם נתנו לו: **בית שיקמה**. לא במקרה, בנו אותו סמוך למרפאה. בתחילה חשבו לשכן בו, מי מאיתנו "שהגיע לפרקו", והוא זקוק לסעד (תרתי משמע). מאוחר יותר, השתנו התכניות.

בימים הראשונים שימש הבית, חברים/ות אחרי ניתוח, שנוח היה לטפל בהם, בבית שיקמה, במקום בבית. ראשון המשתכנים, (למשך זמן) ונראה שנכון להיום גם האחרון, היה חברנו הצדיק, מוישלה בן צבי ז"ל. לימים שימש הבית, בהנהלתה המסורה של יונה רוזנטלר ז"ל, כבית ועד למבוגרים שבינינו, ומקום לחוגים - ושיעורים. יחד עם יונה, ועם מחליפותיה, פעלה ופועלת ללא לאות, ובמסירות שאין למעלה ממנה, אריאלה כהן "הזכורה לטוב".

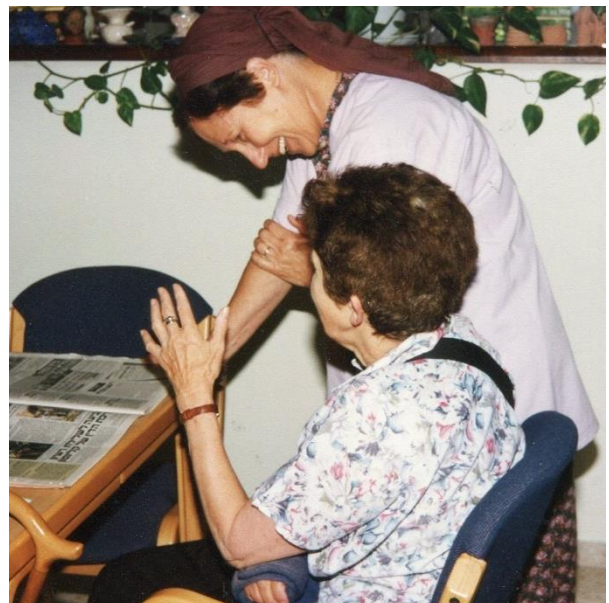
היום קיבל המקום את השם: "מועדון ותיקים". את יונה ז"ל, החליפה צפריה שלומי, הרי היא צפרי המתוקה, שהשרתה על הבית מטוב ליבה, ואף היא הוליכה את המקום שנים ארוכות, בחן, בחסד - וברחמים.

בשביעי לאוקטובר 2023, שבת שמחת תורה השחורה, התפננו, זקנינו, נשינו - וטפינו, לים המלח. היינו "בגלות נבו" כחצי שנה, והחל מפורים תשפ"ד, התחלנו במסע חזרה הביתה, בתחילה בטיפטופים, שלאט לאט, הפכו לקילוח של ממש. היה ברור, שלבית שיקמה, יש משמעות מיוחדת לחלק חשוב באוכלוסייה שלנו. דליה רועי העמיסה על שיכמה, את המשימה, בהפעלת המשכן לתקופה קצרה.

מיום ליום קיבל "המועדון" משקל רב ועמוק ביותר. התקיימו בו מפגשים, חוגים, שיעורים, הרצאות, הופעות - ופעילויות, מבוקר ועד ערב. אל "המפעל הזה" נכנסה, בחינניות רבה שגית דניאלי, שנראה כאילו נולדה לתפקיד הזה. שגית יחד עם רותי לזר, שהיא המצביא העליון, שעל פיו ישק דבר, פיתחו וקידמו את המועדון, לפסגות חדשות. מיום ליום התרחבו הפעילויות, כששגית הנמרצת, מנצחת על כולן. הבית שוקק חיים, וכולם גומרים עליו את ההלל.

אז תודה ענקית לכן, אחיות רחמניות. על החן והחמלה, על המסירות והאהבה. אשרינו שיש לנו, את הבית הזה, את המקום המיוחד הזה. **תודה**. ואם שכחתי מישהי - סליחה.

צאוס ברט

הניסוח את הדגל

השבוע גיא יסיים בע"ה סבב רביעי של מילואים מאז ה-7.10, במצטבר משהו כמו 450 יום שהוא לא היה איתנו בבית/במלון. לפני בערך שנה תנועת אור וארגון השומר החדש יצאו בפרוייקט הנפת דגלי ענק ברחבי העוטף, אחד מהם היה בכיכר נחל עוז והוקדש למשפחות המילואים ובו ביקשו ממני לדבר, הנה מה שכתבתי:

"השביעי לאוקטובר שינה את חיינו לנצח, גם באסון הלאומי שפקד את חבל הארץ היפה שלנו וגם באסון הפרטי שלנו כמשפחה בו איבדנו את אריאל גיסי הגיבור בעת שפרצו מחבלים לבית של חמותי בו התארחנו באופקים. בתום השבעה על אחיו, בעלי גיא ביליה יצא למילואים כרס"פ שריון ומאז ועד היום נמצא בעומק העשייה בחזית, אני וארבעת ילדינו התפננו לים המלח עם שאר הקיבוץ ואנחנו נמצאים בעומק העשייה בעורף.

את הדגל הזה שנרים גבוה צריכה להניף כל אשת מילואימניק, חבר כיתת כוננות, איש קבע או סדיר, שתישא עיניים למעלה ותדע שהדגל הזה מתנופף בגאון גם בזכותה. סנדוויץ' לבית ספר, החלפת טיטול, אסיפת הורים, תור לרופא, יומולדת בגן, ילד בוכה שמקבל חיבוק, דברים קטנים שבשגרה אנחנו רגילות לחלוק עם בן הזוג שבבית ובימים אלה, שטרופים גם בלי הלבד, הם בעיני לא פחות ממאמץ לאומי שתורם באופן משמעותי למלחמה, לשמור על שפיות, לשמור על שגרה, להיות בית חם ומכיל עבור מי שחוזרים מהקרב, להיות ראויים לחיים האלה שניתנו לנו במתנה כאשר טובים, אהובים ורבים מידי שילמו עבורנו בחייהם.

אני נוטה לחשוב שכאשר אומרים שבמלחמה אין מנצחים מדברים על החומר, כי הרוח שלנו לא יכולה להפסיד, היא חייבת לנצח גם אם הדרך לנצחון תהיה קשה. הרוח שלנו שליוותה את אלפי שנות הקיום של העם שלנו ממצרים, דרך ספרד, רוסיה, פולין וגרמניה הגיעה לארץ וליוותה את כל מלחמות ישראל והיא נמצאת איתנו כאן, גם עכשיו. הרוח שלנו מורכבת מלחימה גדולה ומשמחות קטנות, ואי אפשר בלי אחד מהמרכיבים האלה כדי להמשיך להחזיק עם.

תודה לכל לוחם או תומך לחימה שמקריב את ימיו למעננו בחזית, ותודה לכל לוחמת או תומכת לחימה, שמקריבה את ימיה למעננו בעורף, בזכות היחד הזה ננצח. בע"ה יום אחד המלחמה הזאת תגמר, החטופים יחזרו ונשוב לבנות בתים, נשקם את הזוגיות, את חינוך הילדים, את התא המשפחתי, את הקריירה, נעשה את זה הכי טוב שאנחנו יכולות. ועד שהיום הזה יבוא, אנחנו מגויסות לקרב".

שבע"ה יהיו לנו עוד המון כוחות, לחיים שתוך כדי המלחמה ולחיים שאחרי.

רשומה (פוסט) שכתבה מיכל בייליה בצמוד הפייסבוק שלה

מורצה מטעם הצלון

בשבוע הבא יצא עלון צו-פסח.

בשבוע שלאחר מכן, בשביעי של פסח, לא יצא עלון.

העלון יחזור למתכונתו בשבת פרשת שמיני, כ"ח ניסן (26.4)

שבת שלום

ברקאי אפרתי

קהילה יקרה,

מנהלת חדשה לגיל הרך – ברוכה הבאה, אושרית

בשעה טובה, ולאחר תקופה ארוכה של חיפוש, מצאנו את המנהלת הבאה למערכת הגיל הרך, אושרית ארובס, תושבת כפר מימון. השבוע קיימנו סיור בגנים יחד עם מילכה ואושרית, לקראת כניסתה לתפקיד מיד לאחר פסח, פגשנו את הצוותים ואת הילדים ונראה כי ההתרגשות גדולה.

הגיל הרך הוא הלב הפועם של הקהילה, המקום שבו אתם מפקידים את היקר מכל, ודווקא בגלל זה, חשוב היה לנו לבחור את מנהלת המערכת הטובה ביותר עבורינו. אני רוצה לאחל לאושרית הצלחה גדולה בדרכה החדשה. אני בטוחה שתביא עמה מקצועיות, לב גדול ואנרגיה מרעננת. ברוכה הבאה לסעד.

לפני שאתם שואלים את כולם – תשאלו את האדם הנכון

לאחרונה אנו עדים לשאלות שמתפרסמות בקבוצת "סעד זה הבית", ולעיתים, זמן קצר לאחריו, מתפתחים דיונים שמבוססים על השערות, ולא תמיד על עובדות.

אנחנו מעודדים שיח פתוח ומחשבות רעננות, ובמקביל, מזמינים אתכם לפנות קודם כל לבעלי ובעלות התפקידים, למרכזות הוועדות, ולמי שעוסקים בפועל בנושאים השונים. הם ישמחו לשתף, להסביר, להבהיר ולתת מידע מדויק. זה גם חוסך אי-הבנות וגם מאפשר דיון מפרה ומכבד.

מתחילים לתכנן את קיץ 2025

השבוע התקיים ערב שולחנות עגולים בהובלת צוות מתנ"ס שדות נגב, בשיתוף עובדי המועצה, נציגי היישובים והוועדים – הערב עסק בתכנון תכנית הקיץ הקרובה של המתנ"ס.

יחד עם נשות פרום קהילה שלנו, רותי, חגית, מילכה ושוהם וריקי העו"ס הקהילתית, השתתפנו בערב שהיה מעשיר, גדוש בידע, רעיונות ומשאבים – ונתן הצצה ראשונית למה שמחכה לנו בחופשת הקיץ הקרובה. יישר כוח גדול לכל העוסקים והעוסקות במלאכה. אנחנו מחכים לקיץ חווייתי, יצירתי, ובעיקר – משותף.

מוקד המועצה – כאן בשבילכם 24/7

לידיעתכם: מוקד המועצה זמין עבורכם 24 שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע. בכל שאלה, התייעצות או דיווח – זה המקום לפנות אליו. 08-9938107

"מעוז מול עזה" – ממשיכים לכתוב את הסיפור שלנו

השבוע התקיימה פגישה שנייה של צוות החשיבה לפרויקט "מעוז מול עזה", בהובלת ד"ר יעל במברג ממשרד התיירות. צוות החשיבה כולל חברי וחברות קהילה, בני ובנות משק, צעירים, ותיקים, אנשי מקצוע ואנשים שמבינים עד כמה המקום הזה יקר ומשמעותי. המפגשים מרתקים, הידע והסיפורים, המחשבות והחיבורים, המחויבות הגדולה של השותפים והשותפות, והיצירה המשותפת, כולם מתחברים לתמונה אחת: סיפור של שורשים, עמידה, חוסן ותקווה.

מברכת שבת שלום,

לכמה ערין

פינת המדל הטוב

צרוך איחולים וברכות חמות
 לדקלה ואחיה הימן
 לאיכל ואיתן הימן
 ולאכל המשפחה המורחבת
 אהולדת הבת / נכדה
 שתלכו לאדלה הנחת והשמחה

ברכות חמות וצרוך איחולים
 לתרצה ובני אורן
 לדודה להבי
 ולאכל המשפחה המורחבת
 אהולדת הנכד / נין
 בן אספיר ואבי חביביאן
 שתלכו לאדלו השמחה והנחת

מזל טוב
 לנורית ואלי קראוס
 אהולדת הנכד
 בן אנוצט ובר קראוס
 שתרוו נחת ואושר

איחולים מקרה האב
 לאמי וישראל קסט
 אראל נישואי הבן
 אביה עם תום
 רוב ברכות אושר וצושר

